

Arrest

nr. 107 478 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2.de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding,

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012, en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen van de eerste verwerende partij en de administratieve dossiers van beide verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANDELBLAT, van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012 luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana en heeft u de Albanese nationaliteit.

Tijdens uw eerste jaar als studente psychologie aan de universiteit van Tirana leerde u L.S. kennen. Jullie begonnen een relatie en hij beloofde met u te zullen trouwen en naar Italië te verhuizen. U geloofde hem en na een maand ging u, zonder uw ouders te verwittigen, met hem mee naar Italië. In Italië bracht hij u naar een huis in de bergen in Milaan, waar nog andere meisjes waren.

Van een ander Albanees meisje die in het huis verbleef, kwam u te weten dat u zich zou moeten prostitueren. U werd opgesloten in het huis en moest er mannen ontvangen. U kreeg regelmatig slaag. Aan één van uw klanten, M., vertelde u dat u gedwongen werd het werk te doen. Hij beloofde u te helpen van zodra u het huis mocht verlaten.

Na ongeveer zes maanden moest u niet langer enkel in het huis werken, maar moest u ook de straat doen.

Op een dag kwam M. samen met een vriend en ze brachten u naar de haven waar u onmiddellijk de boot nam naar Albanië.

Ondertussen waren uw ouders al gecontacteerd door L.S. die dreigde jullie allemaal te vermoorden indien hij u niet terug kreeg. U ging terug bij uw ouders wonen. Er volgden nog tal van dreigtelefoons door L.S. naar uw vader, maar omdat u dacht dat hij connecties had bij de politie en u schrik had, ging u hem niet aangeven bij de politie.

Na uw terugkomst in Albanië was u erg ziek. U had een ernstige infectie die ook uw baarmoeder aangetast had. U ging naar een arts die u in vertrouwen nam over uw verleden als prostituee. Hij vertelde u dat de infectie zo ernstig was dat u nooit een volledige zwangerschap zou kunnen uitdragen. Uw familie regelde ondertussen een huwelijk voor u met M.H.. U vertelde hem niets over uw verleden in Italië, maar zei wel dat u als klein meisje door een oudere man was aangerand. Jullie kregen twee zonen die beiden te vroeg werden geboren. Na de geboorte van uw tweede zoon ging uw echtgenoot met de arts praten en zo kwam hij te weten dat u in Italië als prostituee had gewerkt.

Uw echtgenoot verliet u onmiddellijk en was ervan overtuigd dat hij niet de vader was van uw twee zonen. Hij ging met zijn broer uw vader opzoeken om te vertellen dat hij uw verleden kende en dat jullie zijn leven hadden verwoest.

Uzelf vond dat het tijd was om de politie in te lichten over L.S.. Bij het horen van zijn naam, namen de agenten u echter niet meer ernstig en kon u geen klacht indienen.

Een aantal weken later kwamen de broers en oom van uw echtgenoot met uw vader en oom praten. Ze zeiden dat u zou boeten en wilden van geen verzoening weten.

U diende geen klacht in bij de politie omdat de familie van uw echtgenoot zulke dingen regelt via de regels van de Kanun. Ook L.S. bleef u met telefoontjes naar uw vader bedreigen. Uw vader ging regelmatig een aantal dagen werken in het noorden van Albanië, in Dibër, waar hij mee hielp graven aan een tunnel voor een waterkrachtcentrale. De dagen dat er niet gewerkt werd, brachten de arbeiders door in een huis in de buurt van de werkplaats.

Op 16 april 2012 kreeg uw vader een telefoontje waarop hij zonder iets te zeggen naar de tunnel ging, ondanks het feit dat er die dag niet gewerkt werd.

's Avonds werden zijn vrienden ongerust en gingen hem zoeken in de tunnel, waar ze hem dood terugvonden. De politie werd verwittigd en experts werden ingeschakeld om een onderzoek te voeren naar zijn dood. Uit het onderzoek bleek dat hij om het leven kwam door verstikking. De politie vond het verdacht dat uw vader gebeld werd en als enige naar de tunnel ging, maar is de zaak nog aan het onderzoeken.

U vermoedt dat L.S. of uw echtgenoot en zijn familie iets met de dood van uw vader te maken hebben, maar u diende zelf geen klacht in.

Ongeveer anderhalve maand na de dood van uw vader kregen jullie opnieuw telefoon van L.S. op de gsm van uw vader. Het was uw jongere zus die opnam en opnieuw bedreigde hij jullie. Er volgden nog een aantal telefoontjes, maar er werd niets gezegd of enkel maar gelachen en ongeveer drie maanden geleden besloten jullie de gsm van uw vader uit te zetten. Sindsdien hebben jullie niets meer gehoord van L.S..

Telkens als uw broer naar buiten ging, kwam hij wel de kinderen van uw schoonbroer tegen die telkens dreigden u en uw kinderen te vermoorden.

U had schrik van L.S. en van de familie van uw (ex-)echtgenoot die ermee dreigden u en uw kinderen te vermoorden en besloot daarom op 24 november 2012 Albanië te verlaten.

Omdat u zo een schrik had, wou u niet via de legale weg reizen, maar werd u door uw oom met twee smokkelaars in contact gebracht die u en uw kinderen naar België brachten.

Op 26 november 2012 kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt in Tirana op 22 april 2011; en de geboorteaktes van uw kinderen, uitgereikt in Tirana op 15 oktober 2012.

B. Motivering

Na onderzoek van al uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Albanië te hebben verlaten ten gevolge van de problemen die zijn ontstaan doordat u in 2004-2005 in Italië door L.S., die u in Albanië had leren kennen, gedwongen in de prostitutie belandde.

U slaagde erin te ontsnappen, maar sindsdien ontving uw vader op zijn gsm dreigtelefoontjes van L.S. (CGVS, p.3-8, 20, 23).

Nadat uw echtgenoot M.H. te weten kwam wat u in Italië had gedaan, werd u ook door hem en zijn familie bedreigd (CGVS, p. 17-19).

U vermoedt dan ook dat L.S. of uw echtgenoot en zijn familie iets te maken hebben met de dood van uw vader op 16 april 2012 (CGVS, p.20-22).

U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u geschetste bedreigingen die voortvloeien uit uw gedwongen prostitutie in Italië geen of onafdoende beroep kon – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u ten aanzien van Albanië een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. U verklaarde weliswaar dat u éénmaal bij de politie aangifte heeft gedaan van de bedreigingen die u van L.S. ontving op de gsm van uw vader.

De politie nam u evenwel niet ernstig en dat was voor u een bevestiging dat L.S. banden had met de politie (CGVS, p. 14-16).

Wat deze klacht betreft, dient evenwel gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw eenmalige klacht tegen L.S. indiende **na de geboorte van uw eerste kind**. De arts die u bijstond bij de bevalling had toen **nog niets tegen uw echtgenoot gezegd** en u besloot zonder het medeweten van uw echtgenoot een klacht tegen L.S. in te dienen (CGVS, vragenlijst, vraag 3.5).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat, nadat de arts **na de geboorte van jullie tweede kind uw echtgenoot had ingelicht** over uw verleden, u het tijd vond om klacht in te dienen bij de politie (CGVS, p. 14-16).

Uw beweringen als zou er tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken misschien verwarring ontstaan zijn tussen uw eerste en uw tweede bevalling en dat u tijdens dat interview ziek was, volstaan niet als verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid, temeer het hier niet over details uit uw relaas gaat maar wel over de enige keer dat u na jarenlange schrik voor L.S. toch durfde klacht tegen hem in te dienen (CGVS, p. 15).

Bovenstaande vaststelling noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde klacht bij de politie.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen ooit klacht te hebben ingediend bij de politie, vervalt ook uw motivering – de politie nam u toch niet ernstig en L.S. had connecties bij de politie – waarom u voor de latere problemen met L.S. en uw echtgenoot en zijn familie geen klacht indiende bij de politie. U beweerde om voornoemde redenen de (latere) dreigementen die L.S. en uw schoonfamilie tegen u uitten niet te hebben aangegeven bij de politie (CGVS, p. 14-16, 24).

Dit volstaat gezien bovenvermelde vaststellingen niet langer als uitleg om geen (verder) beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten.

Verder verklaarde u geen klacht te willen indienen tegen L.S. omdat u dacht dat de bedreigingen nog erger zouden worden (CGVS, p. 23).

Dit steunt u evenwel niet op concrete elementen en is dan ook weinig afdoende voor het nalaten een klacht bij de politie in te dienen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om nieuwe, ergere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van een misdrijf, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden.

Hier kan nog worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet gedaan heeft.

Nochtans blijkt uit uw eigen verklaringen dat de politie wel degelijk actie onderneemt bij mogelijk gepleegde misdrijven.

Zo stelde u dat na het overlijden van uw vader de politie van Dibër ter plaatse kwam. De politie gaf de feiten door aan het parket, die experten ter plaatse stuurde die de plaats onderzochten. Dit onderzoek zou nog steeds bezig zijn (CGVS, p. 22-23).

Dat de politie in Albanië wel degelijk haar werk doet, blijkt trouwens ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ten slotte verklaarde u nog dat u geen klacht wenste in te dienen tegen uw echtgenoot en schoonfamilie omdat ze de regels van de kanun volgen en de politie hier tegen volgens u weinig kan doen (CGVS, p. 19, 24).

Wat die regels precies inhouden, weet u niet, maar u weet wel dat ze u en uw zonen met de dood bedreigen (CGVS, p.19, 23-24).

Dat de politie hier tegen niets zou kunnen ondernemen, komt evenmin overeen met de reeds geciteerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt namelijk dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek (die in het noorden van Albanië waar de familie van uw echtgenoot vandaan komt vaak gevolgd wordt aan de hand van de regels van de Kanun) bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten een aantal belangrijke maatregelen getroffen.

Zo werd de strafwet in 2001 geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het bedreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden in het kader van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ter vergelijking: op gewone moord met voorbedachten rade staat een straf tussen 15 en 25 jaar.

Ook werden er specifieke opleidingen voorzien voor het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het algemeen en specifiek in het kader van wraak en bloedwraak, en werd de samenwerking tussen de politie en het parket versterkt om een betere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen.

Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies.

Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn. Deze dalende tendens is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit en die van uw kinderen. Deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, nam op 8 januari 2013 lastens verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ("*bijlage 13 quinquies*").

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van 18 december 2012 "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*" (bijlage 13*quinquies*) van 8 januari 2013, afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de

combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen op 18 december 2012 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt op 8 januari 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 januari 2013 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de in de beslissing van de commissaris-generaal weerhouden tegenstrijdigheid omtrent de ene klacht die zij indiende, stelt verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 3) dat zij *“heel oprecht repliceerde dat haar verklaring bij de DVZ mogelijk verkeerd werd uitgedrukt of begrepen, wat zij tijdens haar verklaring op het CGVS heel spontaan rechtzette, en dit op een heel logische en aannemelijke wijze”*. Zij voegt er aan toe dat een vergissing of verwarring (zie p. 3) *“menselijk steeds mogelijk”* is en op zich geen bewijs van ongeloofwaardigheid of van fraude uitmaakt.

Zij herhaalt haar verklaringen omtrent de klacht die zij ging indienen en stelt dat hieruit voldoende blijkt (zie p. 4) *“dat verzoekster geen afdoende bescherming kon bekomen van de autoriteiten in Albanië, die haar uitlachten en zelfs vernederden i.v.m. haar vroegere activiteiten in Italië”*.

Verzoekster laat gelden dat zij haar gegronde vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade op aannemelijke wijze heeft uiteengezet; zij verwijst dienaangaande ook naar haar verklaringen aangaande haar verstoting door haar echtgenoot en diens familie en naar de dood van haar vader.

Zij voegt bij haar verzoekschrift de overlijdensakte van 13 december 2012 van haar vader waar op als reden van overlijden *“gasvergiftiging”* vermeld wordt.

Zij herhaalt tevens haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal omtrent haar schoonfamilie en de Kanun.

Waar de commissaris-generaal een verslag aanhaalt betreffende de beschermingsmogelijkheden in Albanië om er uit af te leiden dat er een significante dalende tendens war te nemen valt wat betreft het aantal moorden ten gevolge van bloedwraak, wijst verzoekster op het hoofdstuk *“Corruptie”* van dat verslag waarin wordt vermeld dat corruptie alomtegenwoordig blijft in de verschillende geledingen van de maatschappij en de implementatie van de wettelijke teksten tekortschiet.

Volgens verzoekster blijkt aangaande de bloedwraak uit het verslag dat bepaalde delen van de Kanun nog steeds en vooral op het platteland, nageleefd worden als deel uitmakend van de Albanese cultuur en traditie en dat er zeer recent een stijging werd vastgesteld.

Verzoekster wijst nog op het jaarrapport voor 2009 van de Albanese ombudsman waarin volgens haar wordt gesteld dat het onmogelijk is *“om exacte en betrouwbare cijfers op te stellen over het aantal families die in een bloedvete vervikkeld zijn en over het aantal moorden gepleegd in het kader van een bloedwraak”*.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal (zie p. 8) *“een niet-onpartijdige en slechts partiële benadering gemaakt bij de interpretatie van de door hem aangehaalde informatiebronnen”*.

Verzoekster vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en vraagt ook om het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2013 te vernietigen.

3.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een fotokopie van een medisch getuigschrift van 13 december 2012 van dr. M.M., gynaecoloog in Albanië, met vertaling en de verzendingsomslag, een getuigschrift van 13 december 2012 uit Albanië met betrekking tot het overlijden van de vader van verzoekster, met vertaling en een attest FEDASIL van 26 november 2012.

Ter terechtzitting legt verzoekster het origineel neer van de overlijdensakte van 13 december 2012.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij voor de door haar voorgehouden bedreigingen die voortvloeien uit haar gedwongen prostitutie in Italië geen of onafdoende beroep kon -of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen- op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor haar ten aanzien van Albanië een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

Waar verzoekster verklaarde dat zij eenmaal bij de politie aangifte heeft gedaan van de bedreigingen die zij van L.S. ontving op de gsm van haar vader en dat de politie haar niet ernstig nam -wat voor verzoekster bevestigde dat L.S. banden had met de politie (zie het verhoorverslag van 12 december 2012, p. 14, 16)-, stelt de Raad vast dat verzoekster hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij deze klacht tegen L.S. indiende na de geboorte van haar eerste kind zonder het medeweten van haar echtgenoot (*"Na de geboorte van mijn 1ste kind, besloot ik, om tegen L.S. klacht neer te leggen, zonder dat mijn man dit wist.*

In het politiekantoor lachten de agenten mij en mijn vader echter uit. Ze vertelden me dat ik nu voor hen moest werken als prostituee. Ik keerde terug naar huis en bleef binnen.

Later belde L.S. mijn vader op. Hij was ervan op de hoogte dat ik naar de politie was gestapt. Zelf heb ik geen GSM uit angst voor dreig telefoons. Mijn tweede kind werd ook te vroeg geboren en daarom moest ik na zijn bevalling een tijd in het ziekenhuis blijven. De vrouwenarts vertelde toen alles aan mijn echtgenoot"; zie "vragenlijst" van 26 november 2011, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij, nadat de arts haar echtgenoot had ingelicht over haar verleden na de geboorte van hun tweede kind, het tijd vond om klacht in te dienen bij de politie (zie het verhoorverslag van 12 december 2012, p. 14-16).

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij *"heel oprecht repliceerde dat haar verklaring bij de DVZ mogelijk verkeerd werd uitgedrukt of begrepen, wat zij tijdens haar verklaring op het CGVS heel spontaan rechtzette, en dit op een heel logische en aannemelijke wijze"*.

De Raad wijst er op dat van een asielzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, wel degelijk mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoekster dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het verhoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster in het Albanees werd voorgelezen en dat zij het vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Op het einde van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliel (zie "vragenlijst", vraag 3.8).

Bovendien wijst de Raad er op dat, bij de aanvang van het verhoor op 12 december 2012 op het Commissariaat-generaal, aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, of zij de vragen goed begrepen had en of zij de tolk goed begrepen had, waarop verzoekster bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2).

Het volstaat dan ook niet om in het verzoekschrift louter te stellen *"dat haar verklaring bij de DVZ mogelijk verkeerd werd uitgedrukt of begrepen"*.

Verzoekster toont zodoende niet aan dat wat in de "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat vergissing of verwarring *"menselijk steeds mogelijk"* is en dat een mens geen computer is, antwoordt de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven -zoals in casu de ene keer dat verzoekster na jarenlange schrik voor L.S. toch durfde klacht tegen hem in te dienen- dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De vastgestelde tegenstrijdigheid doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de enige klacht die zij zou hebben ingediend.

Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters verklaringen over de ene klacht die zij zou hebben ingediend naar aanleiding van haar problemen, komt ook de opgegeven reden waarom zij voor de latere problemen met L.S. en haar echtgenoot en zijn familie geen klacht indiende bij de politie, te vervallen. Verzoekster beweerde immers om voornoemde redenen de (latere) dreigementen die L.S. en haar schoonfamilie tegen haar uitten niet te hebben aangegeven bij de politie (zie het verhoorverslag, p. 14,16, 24).

Waar verzoekster verklaarde geen klacht meer te willen indienen tegen L.S. omdat zij dacht dat de bedreigingen daardoor nog erger zouden worden (zie het verhoorverslag, p. 23), wijst de Raad erop dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om nieuwe, ergere problemen te voorkomen; indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van een misdrijf, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden.

Bovendien blijkt uit verzoeksters eigen verklaringen dat de politie wel degelijk actie onderneemt bij mogelijk gepleegde misdrijven. Zo vertelde zij dat na het overlijden van haar vader, de politie van Dibër ter plaatse kwam, dat de politie de feiten doorgaf aan het parket, die experten ter plaatse stuurde die de plaats onderzochten, en dat dit onderzoek nog steeds bezig was (zie het verhoorverslag, p. 22, 23).

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad aanneemt, blijkt tevens dat de politie in Albanië wel degelijk haar werk doet.

In Albanië werden tal van maatregelen genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie.

In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende

stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Waar verzoekster dan weer verklaarde dat zij geen klacht wou indienen tegen haar man en haar schoonfamilie omdat ze handelen volgens de Kanun en de politie hiertegen volgens haar weinig kan doen (zie het verhoorverslag, p. 19, 24), stelt de Raad vast dat dit niet overeenkomt met de informatie in het administratief dossier.

Uit deze informatie blijkt namelijk dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek -die in het noorden van Albanië waar de familie van haar echtgenoot vandaan komt, vaak gevolgd wordt aan de hand van de regels van de Kanun- bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet in 2001 geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het bedreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden in het kader van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ter vergelijking: op gewone moord met voorbedachten rade staat een straf tussen 15 en 25 jaar.

Ook werden er specifieke opleidingen voorzien voor het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het algemeen en specifiek in het kader van wraak en bloedwraak, en werd de samenwerking tussen de politie en het parket versterkt om een betere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen.

Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn. Deze dalende tendens is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster op het hoofdstuk "*Corruptie*" in het verslag in het administratief dossier, waarin wordt vermeld dat corruptie alomtegenwoordig is.

Aangaande de bloedwraak, blijkt volgens verzoekster uit het verslag dat bepaalde delen van de Kanun nog steeds en vooral op het platteland, nageleefd worden en dat er zeer recent een stijging van het aantal gevallen werd vastgesteld. Zij wijst tevens op het jaarrapport voor het jaar 2009 van de Albanese ombudsman waarin zij leest dat het onmogelijk is "*om exacte en betrouwbare cijfers op te stellen over het aantal families dat in een bloedvete verwikkeld is en over het aantal moorden gepleegd in het kader van een bloedwraak*".

De Raad is van mening dat de selectieve citaten door verzoekster uit de informatie in het administratief dossier en haar opmerking dat het onmogelijk is "*om exacte en betrouwbare cijfers op te stellen over het aantal families dat in een bloedvete verwikkeld is en over het aantal moorden gepleegd in het kader van een bloedwraak*" niet aantonen aan dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer aangezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie te voegen bij haar verzoekschrift.

De Raad neemt de inhoud aan van de "*Subject Related Briefing: Albanië: Bloedwraak*" van 4 augustus 2011 (update 12 december 2011), opgesteld door Cedoca, een gespecialiseerde en onpartijdige dienst, en gesteund op talrijke bronnen.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een "*Medisch getuigschrift*" van 13 december 2012 van dr. M.M. en een "*Getuigschrift*" van 13 december 2012 van het overlijden van haar vader; zij legt het origineel van dit laatste stuk ter terechtzitting neer.

Uit het medisch attest blijkt dat verzoeksters twee zonen te vroeg geboren werden om reden van een vaginale infectie waaraan verzoekster lijdt sinds 2005.

Uit de overlijdensakte blijkt dat verzoekers vader overleden is omwille van "gas poisoning" (gasvergiftiging) op 17 april 2012.

Onafgezien de vaststelling dat de twee door verzoekster bijgebrachte Albanese documenten die dateren van 13 december 2012 -de dag na haar verhoor op het Commissariaat-generaal-, betrekking hebben (zie het medisch attest) op feiten van 2008 en 2009 en (zie de overlijdensakte) op een voorval van 17 april 2012, ziet de Raad niet in hoe deze documenten afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen aanspraak kan maken op nationale bescherming in haar land van herkomst.

Het bij het verzoekschrift gevoegde “Attest FEDASIL - Opvangstructuur Helchteren” van 26 november 2012 betreft de opvang van verzoekster in België.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoeksters vluchtmotieven niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aangezien verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij niet op de bescherming kan rekenen van de Albanese autoriteiten.

Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 8 januari 2013, is onontvankelijk.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE